

MAGASINET

stefanus

TIDL. ROPET FRA ØST
42. ÅRGANG – NR. 1 / FEBRUAR 2012

Estephanus og vennene:
**Bygger en fremtid
etter flukten** Side 2 og 8-9

APPELLVENN

Hvordan gikk det med fjorårets
appellsaker?

Side 3

NORD-KOREA

Flyktninger og mat – din gave
teller!

Side 4-6

BURMA

Positive tegn gir nøktern
optimisme

Side 7

NIGERIA

Klarer Boko Haram å rive
landet i stykker?

Side 13-14

LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
baw@stefanus.no

Menneskerettighetsdialogen i et kritisk lys

Nylig hadde jeg en tankevekkende, og ikke minst svært trist opplevelse. Jeg satt i regnskogen i Indonesia, i et enkelt mursteinshus på 32 kvadratmeter, og hørte Estephanus, eller Stefanus som vi kan si på norsk, fortelle om den dype smerte han og familien opplevde for ti år siden. Hans datter ble tvunget, med militant makt, ut av foreldrenes kristne hjem og omsorg og plassert mot sin vilje på en koranskole i Jakarta. Forløpet til det hele var en dramatisk og brutal tid der islamistiske jihadister herjet hensynsløst omkring på øygruppene Molukkene og Sulawesi og etterlot seg flere tusen drepte kristne, ødelagte landsbyer og mange hundre nedbrente kirker i det indonesiske øyriket.

Estephanus hadde forberedt seg godt til samtalen med meg. Han hadde med seg en tykk notatbok der han detaljert hadde beskrevet terroren som rammet Molukkene og Lata Lata-folket og det som hendte etterpå. Han bladde opp på en spesiell side og viste meg det, svart på hvitt: Navnene på barn og unge som ble kidnappet og tvangs-sendt til en koranskole i hovedstaden Jakarta. Han hadde også det nøyaktige navnet på institusjonen og den religiøse hovedlederen, som iscenesatte kidnappingen og holdt hans datter som huslave i over tre år. I tillegg hadde han fullt navn på bydel, gate, husnummer og telefonnummer.

Da jeg spurte ham om hvorfor han ikke går til myndighetene med saken, svarte han: «Vi kan ikke fortelle sannheten, av hensyn til dialogen.» Majoritetsbefolkningen har gitt tydelig signal om at kommer sannheten frem, bryter «dialogen» sammen mellom dem som tilhører majoritetsreligionen og den kristne minoriteten.

Dette er dessverre en kjensgjerning over store deler av verden hvor kristne forfølges og diskrimineres for sin tro. Vi ser det samme i eksempelvis Egypt og Tyrkia. Straks overgrepene overfor kopterne – i nær fortid – eller de enorme massakrene på syrianotalende kristne i Tyrkia ved begynnelsen av det 20. århundre bringes på bane, forlanger det politiske lederskap, men også de store folkemasser, taushet om ugjerningene for «dialogen og den nasjonale harmoniens skyld».

Norge har i mange år ført offisielle menneskerettighetsdialoger (MR-dialoger) med flere land, deriblant Kina, Vietnam og Indonesia. Ifølge Utenriksdepartementets (UD) nettsider ser disse dialogene fremdeles ut til å eksistere, også med Indonesia. Ifølge UD skal man i Indonesia ha fokus på interreligiøs dialog, barns rettigheter og generelle menneskerettigheter og sikkerhet.

Estephanus har ingen kunnskap om Norges rolle i denne MR-dialogen. Men jeg kan være fristet til å hevde at dette må være tilnærmet resultatløse dialoger. Sannsynligvis bruker (les: tillater) Indonesia dialogen for å unngå kritikk i internasjonale fora. Førrige konferanse i Indonesia, i 2010, besto av en delegasjon av 26 nordmenn fra UD, Oslokoalitionen for tros- og livssynsfrihet, Islamsk Råd og Human-Etisk forbund, for å nevne noen.

Om ikke MR-dialogene i Vietnam, Kina og Indonesia er målløse, så synes de i hvert fall å være tilnærmet resultatløse. Dette er blitt tydelig påpekt fra ulikt hold, både på Stortinget og i norsk presse.

MR-dialogens indonesiske røst har åpenbart nådd Estephanus, men på en kontraproduktiv måte. Derimot synes ikke Estephanus' røst å ha nådd den norskindonesiske MR-dialogen. I kontrast til dette er det et privilegium for Stefanusalliansen å få være en medvandrer med den hardt rammede Estephanus fra Lata Lata. Vi har hørt hans røst, og vi har forpliktet oss til å lytte til ham i årene som kommer. Vi vil oppfordre dialogmiljøene til å plassere seg mest mulig på bakkenivå. Menneskerettsdialogene må også forholde seg til realiteter og livsopplevelser av den typen Estephanus representerer.

Bjørn A. Wegge
Generalsekretær
Stefanusalliansen

Utgiver Stefanusalliansen
(tidl. Norsk Misjon i Øst)

Ansvarlig redaktør Bjørn A. Wegge

Redaktør Gisle Skeie

Redaksjon Jon-Geir Dittmann,
Elisabeth Engelsen og
Hilde Skaar Vollebæk

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri

Forside Bjørn A. Wegge (se side 9)

Opplag 18 000

Kontor Trondheimsveien 137

Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo

Telefon 23 40 88 00

Telefaks 23 40 88 01

E-post post@stefanus.no

Hjemmeside www.stefanus.no

Styreleder Reidulf Stige

Repr.skapsleder Lars Inge Magerøy

Org. nr. 970276432

Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto

Revisor Inter Revisjon Lillestrøm AS

Appellåret 2011

Hvordan har det gått med dem vi appellerte for i fjor?

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk

Vi kan melde om gledelige nyheter fra Burma og Iran, der flere har sluppet fri fra fengsel. Men sakene til dødsdømte Youcef Nadarkhani og Asia Bibi trekker ut, og Gao Zhisheng er fengslet på nytt i Kina. Sammen med mange andre vil de trenge vår forbønn og støtte også i 2012. Vi håper du er med!

Januar og september 2011. Gjennom hele fjoråret fulgte vi saken til den dødsdømte iranske pastoren **Youcef Nadarkhani**. Siste oppdatering er at saken ser ut til å trekke ut, og Nadarkhani vil kanskje måtte vente et helt år på en avgjørelse om hvorvidt dødsdommen vil bli gjennomført.

Februar. Den kristne menneskerettighetsadvokaten **Gao Zhisheng** har vært bortført siden april 2010. Rett før jul fikk familien hans beskjed fra et fjerntliggende fengsel om at han er fengslet på ny for tre år. For kona hans var dette det første tegnet på at Gao fremdeles er i live. Familien håper å kunne besøke ham i nær framtid.

Mars. I mars appellerte vi på vegne av iranske **Vahik Abrahamian** og kona hans, som sammen med et annet kristent ektepar var blitt fengslet i 2010. I april 2011 ble de tre sistnevnte løslatt. Vahik ble holdt fengslet noe lenger, men ble omsider løslatt i slutten av august.

Mai. Nå i januar kom meldingen om at de 17 fengslede **Democratic Voice of Burma-journalistene** vi appellerte for,

Iranske Youcef Nadarkhani, her sammen med sine to sønner.
(Foto: InContext Ministries)

er sluppet fri, sammen med totalt 651 politiske fanger. Dette er en stor og gledelig nyhet, selv om hundrevis av mindre profilerte politiske fanger fortsatt sitter fengslet.

August. Medlemmene i **Shouwang-kirken** i Beijing, Kina, har vist en oppsiktsvekkende standhaftighet. Siden vår appellasjon, har de fortsatt å møtes til utegudstjenester, fordi myndighetene ikke tillater at de leier eller kjøper egne lokaler. I løpet av fjoråret ble nærmere tusen av menighetsmedlemmene anholdt av politiet. Shouwang-kirken vil fortsette å møtes slik i 2012, selv om myndighetene svarer med å varetaktsfengsle medlemmene.

November. Inspirert av vår gjest under «Søndag for de forfulgte», John Dayal fra All India Christian Council (AICC), gikk appellen i november til Indias statsminister. Vi appellerte om rettferdighet for **ofrene etter voldsbølgen i Orissa** i 2008. Dayal og AICC fortsetter å kjempe for at det skal vedtas lovendringer som innebærer at myndighetene holdes ansvarlige, når religiøse minoriteter ikke blir beskyttet.

Desember. Vår kontaktperson i Pakistan har bekreftet at over 600 oppmuntringshilsener og 500 sms-underskrifter har kommet fram og er blitt overlevert til **Asia Bibi** i fengselet. Hun holdes fengslet under elendige forhold og venter på at ankesaken skal komme opp. Derfor er hilsenene fra Norge til stor oppmuntring, og hun ber om fortsatt forbønn.

Fortsatt fengslet. I 2011 appellerte vi også på vegne av fengslede Jamaa (Marokko), Doung, Tran og Nguyen (Vietnam) og Shi Enhao (nestleder i Den kinesiske husmenighetsalliansen). Dessverre har vi ikke fått noen tilbakemeldinger om positive endringer i deres situasjon. Og rettssaken til tvangsgiftede «Anna» i Pakistan har ennå ikke kommet opp.

Sithu Zeya, en av 17 løslatte journalister fra Democratic Voice of Burma.
(Foto: Democratic Voice of Burma)

Bli appellvenn!

SMS: Send ROP til 2377 (koster 3 kr per melding du mottar/sender)
E-POST eller BREV: Meld deg på via våre nettsider, www.stefanus.no, send e-post til post@stefanus.no eller ring oss på tlf. 23 40 88 00

Hun flyktet fra ett «fengsel» til et annet

Jeg er i det østlige Kina, i Jili-provinsen, i et område med mange kinesere som har koreansk som morsmål. Jeg har nettopp landet på flyplassen i byen Yanji og sitter i en bil sammen med fire koreansk-kinesere. De er alle kristne og ser det som sitt kall å hjelpe noen av de mange flyktingene fra Nord-Korea som skjuler seg i området.

Tekst: Jon-Geir Dittmann

Dette gjør de med risiko både for seg selv og dem de hjelper. Politiet jakter hele tiden på flyktinger som ikke har fått formell status som flyktinger, men anses som «økonomiske lykkejegere».

Diskret besøk

Etter et par timers kjøring kommer vi til landsbyen Pok Dong som ligger i et typisk landbruksområde. Jeg får vite at det bor 15 000 mennesker her, og at det før var et flertall av koreanere som bodde her, men at det nå kun er 2 000 igjen. Før vi går ut av bilen, får jeg beskjed om å gå rett inn i huset vi skal besøke. Som utlending påkaller jeg folks nysgjerrighet, og det gjelder å gjøre dette besøket så diskret som mulig.

Vi går inn i en hage der det henger ildrøde chilibelger til tørk på veggen. En smilende kvinne, også hun koreansk-kinesisk, bukker og tar imot oss. Dette er kirketjeneren, får jeg vite. Utvendig er det ikke noe som tyder på at dette er en kirke. Vi går inn i det enkle kirkerommet. Her er det et lite alter med inskripsjonene «Gud er kjærlighet» og «Vi skal elske hverandre». Vi setter oss på gulvet og får servert frukt som er dyrket i kirkehagen utenfor.

Pyu Shu forteller

Mens vi sitter der og prater, smyger en liten kvinne seg inn i rommet og kneler ned helt bakerst for å be. Kirketjeneren forteller lavmælt at det er henne jeg skal få hilse på. Hun kommer hit ofte for å be. Vi er alle stille i bønn. Når hun er ferdig med å be, inviterer vi henne til å sitte sammen med oss i en ring på gulvet. Hun virker sorg-

tung, men smiler samtidig mot meg. Det aner meg at hun har mye å bære på. Etter å ha forsikret seg om hvem jeg er og at jeg lover ikke å ta noen bilder av henne, ikke en gang bakfra, forteller hun sin historie. Vi kaller henne Pyo Shu.

– Jeg kommer fra Nord-Korea og har det veldig vanskelig for tiden. Den kinesiske mannen som kjøpte meg, døde for fem måneder siden, i en ulykke i en kullgruve. Jeg har ikke noe ID-kort og kan bli tatt og sendt tilbake til Nord-Korea når som helst. Jeg holder meg i skjul i nærheten og får hjelp av menigheten.

Mat til barna

Pyo Shu har bodd i Kina i ni år. Mannen hun nå har mistet, er den andre i rekken. Den første mannen hennes kjøpte henne ved å bestikke en grensevakt, og en dag i 2002 krysset hun Tumen-elva i nattens mulm og mørke. Hun forlot hjembyen Hyuryang og en sønn og tre døtre der. Hennes mann, barnas far, hadde omkommet i en kullgruve. Hun sier:

Her står jeg utenfor en stor Tre Selv-kirke i byen Yanji, langt øst i Kina. Menigheter som er tilsluttet den offisielt godkjente Tre Selv-kirken, har som oftest stor frihet. Men for mange av Kinas små menigheter, som den jeg forteller om i artikkelen, er situasjonen vanskeligere. De vil ikke underlegge seg myndighetskontroll – spesielt ikke hvis de driver hjelpearbeid for nordkoreanske flyktinger. Derfor står de utenfor Tre Selv-kirken. (Foto: Tim A. Peters)

Hun er kirketjener i den enkle kirken, som fra utsiden slett ikke ser ut som en kirke. Dette er altså ikke Pyu Shu, som flyktet fra Nord-Korea og ikke ønsker å bli fotografert. (Foto: Jon-Geir Dittmann)

– Jeg trengte mat og midler til å forsørge barna og hadde hørt rykter om at i Kina var det mat å få. Tanken min var å tjene penger der og skaffe noe mer å leve av som jeg kunne ta med tilbake til barna.

Men i Kina har hun levd som i et fengsel. Hun har arbeidet som en slave hele tiden, uten noen rettigheter. Hun har heller ikke hatt noen kontakt med barna sine på disse ni årene.

Må leve i skjul

Pyo Shu ble en kristen for fire år siden. Det skjedde gjennom hennes koreansk-kinesiske mann, som selv var kris-

ten. Det «å kjøpe» seg en ektefelle fra Nord-Korea er ganske vanlig her, og det forekommer også blant kristne menn som ikke så lett lykkes på ekteskapsmarkedet. Kvinnene blir ikke lovlig gift, siden de lever ulovlig i Kina. Men gjennom et slikt «ekteskap» oppnår nordkoreanske kvinner på flukt å bli forsørget, samtidig som de får et skjul for politi og myndigheter.

For dette er den daglige risikoen Pyu Shu løper: Hvis myndighetene oppdager henne, vil de sende henne tilbake til Nord-Korea, og der vil hun bli straffet hardt.

Religion og kristendom i Nord-Korea

- Nord-Korea hevder å ha religionsfrihet for sine innbyggere, men all religion er blitt systematisk undertrykt både under Kim Il Sung og Kim Jong Il (siden 1947).
- Det er ingen tegn som tyder på noen snarlig endring under Kim Jong Un.
- Personkulten rundt disse lederne kommer til syne i landets variant av kommunismen, Juche-ideologien.
- Religjøsitet lever i det skjulte, med «rester» av buddhisme, chondogyo, sjamanisme og kristendom.
- De første kristne misjonærene kom til Korea-halvøya i 1785, og tidlig på 1900-tallet var det en kristen vekkelse i storbyen Pyongyang. Ifølge et anslag var det i 1948 over 300 000 kristne i Pyongyang, som gjerne ble kalt Østens Jerusalem.
- Senere har alle religiøse grupper måttet tåle tyranni og forfølgelse.
- Godt informerte kilder hevder at det i dag likevel finnes minst 50 000 kristne i Nord-Korea. Dette er personer og familier som har tatt vare på den kristne tro i det skjulte.

Hjelp oss å mette 4 000 nordkoreanske barn

Ved juletider ble verdens oppmerksomhet igjen rettet mot Nord-Korea.

Tekst: Jon-Geir Dittmann

Landets diktator gjennom mange år, Kim Jong Il, døde, og sønnen Kim Jong Un (29) er utpekt til å etterfølge faren. Det er lite som tyder på at maktskiftet vil bety store endringer for folk flest. Fortsatt vil landet være lukket, fortsatt vil det være spent – politisk og militært – i regionen, og fortsatt trenger landet store forsyninger utenfra for å brødfø egen befolkning.

Selv om det er vanskelig for utenlandske hjelpeaktører å slippe til, klarer Stefanusalliansen å få utrettet mye godt i landets frihandelszone i nordøst. Det skjer takket være vår partner Peter Hahn, opprinnelig nordkoreaner, i Tumen River Area Development Initiative (TRADI). Peter er glødende i sitt ønske om å hjelpe den nordkoreanske befolkningen.

Gjennom mange år har han og hans dyktige medarbeidere reist inn fra den kinesiske siden av grensen og bygget opp en forretningsvirksomhet som gir arbeidsplasser og mat på bordet. Gjennom virksomheten får 4 000 underernærte skolebarn i Nord-Korea hver dag utdelt både næringsrike boller og sunn soyamelk.

Nylig åpnet TRADI en stor fabrikk som skal sørge for organisk gjødsel i landbruket. Bruk av slik gjødsel vil bedre avlingene betydelig! Peter har startet et busselskap

for å frakte arbeidere til og fra jobb og har satt i gang produksjon av soyabønnesaus, en delikatesse som sørkoreanere betaler godt for.

Peter har opparbeidet myndighetenes tillit. De ser at han får ting til å skje og hjul til å rulle!

– Det er en oppmykning på gang i dette landet, sa Peter til meg under mitt besøk sist høst.

Soyabønnesaus er en delikatesse som sørkoreanere betaler godt for.

Gjennom TRADI får 4 000 nordkoreanske barn næringsrik soyamelk hver dag.

– Se bare her på dette markedet, sa han og pekte mot alle de små bodene i byen Rajin.

– For noen år siden var det ingen aktivitet her. Folk hadde ikke penger å kjøpe for. Nå har de i hvert fall litt penger, og handelen går ivrig.

Han er opptatt av at det skal være et kristent nærvær i Nord-Korea. Evangelisering er strengt forbudt og svært farlig for de kristne som fortsatt er i landet. Men kristne som kommer inn og viser befolkningen at de bryr seg og ønsker å hjelpe, er det viktigste vitnesbyrdet, mener han.

– En dag blir det mulig å fortelle dem om hva som driver oss. Da gjelder det at vi gjennom praktisk innsats har vist at vi brydde oss også før, mens få andre gjorde det.

TRADI er ett av mange ideelle foretak som Stefanusalliansen støtter i land med sterke begrensninger på trosfriheten og andre menneskerettigheter. Andre land langt øst hvor vi får utrettet mye – takket være dyktige partnere – er Indonesia, Vietnam, Burma og India.

**Takk for din støtte!
Hjelp oss å nå enda lenger i 2012!**

Bruk giroen vedlagt bladet
eller benytt kontonr. 3000 14 57922

Løslatelser og våpenhvile gir nøktern optimisme

651 politiske fanger er benådet, blant dem journalistene som Stefanusalliansen appellerte for i fjor. Avtaler om våpenhvile er inngått med flere væpnede motstandsgrupper. Men ikke alle er overbevist om regjeringens oppriktighet.

Tekst: Gisle Skeie

Foto: Marianne Haugerud

Fredag den 13. januar ble 651 politiske fanger løslatt fra burmesiske fengsler, etter at president Thein Sein gav dem amnesti. Blant de løslatte var det en rekke fremtredende opposisjonsledere og demokratiforkjempere.

«Appelljournalister» løslatt

For Stefanusalliansens appellvenner er det ikke minst gledelig at de 17 journalistene det ble sendt appellbrev for i mai 2011, var blant de løslatte fangene. Journalistene jobbet for Democratic Voice of Burma, som har gjort en enestående innsats for å formidle sannheten om regimets brutalitet.

En av journalistene, Sithu Zeya (se side 3), fortalte etter løslatelsen at dersom han begår et lovbrudd i fremtiden, vil han likevel bli tvunget til å sone den 18 år lange fengselsdommen. – Det er som om vi blir frigjort med bånd rundt halsen. Jeg er fornøyd, men fremdeles bundet.

Mange ennå fengslet

Fremdeles har Burma flere hundre politiske fanger. Democratic Voice of Burma melder at «regjeringen løslot landets mest profilerte politiske fanger, og skeptikerne må revurdere sine standpunkter noe». De mener likevel at regjeringen fremdeles omgis av mistanke, og at løslatelsene «var et symbolsk trekk som betyr lite, dersom ikke regjeringen omsetter sin rosenrøde retorikk i konkret politikk».

– Dialog, ikke overgivelse

Burmas nye, sivile regjering kom til makten etter valgene i november 2010. Regjeringen har vist tegn til at de vil styrke dialogen med de etniske minoritetene, i områdene som gjennom flere tiår har vært preget av krigshandlinger mellom regjeringshæren og etniske motstandsgrupper. Regjeringshærens brutale fremferd har ført til store skarer av internt fordrevne og flyktninger, blant annet bor flere tusener karener i flyktningleirer i Thailand.

Men i begynnelsen av januar undertegnet Burmas regjering våpenhvileavtaler med væpnede motstandsgrupper både i Karen- og Chin-delstaten. Representanten som sig-

Motiv fra Shan-delstaten, øst i Burma.

nerte på vegne av Chin-gruppen, sa:

– Mitt budskap til folket er at vi må forstå at en våpenhvile ikke er en overgivelse. [...] Det er en døråpner for politisk dialog.

Nøktern optimisme

Flere av de løslatte aktivistene understreker at de ikke er formelt frikjent, selv om de er løslatt. Den store testen gjenstår: Får de løslatte fangene lov til å fortsette kampen for reformer, uten at myndighetene forsøker å stanse dem? En av de mange buddhistiske munkene som har vært fengslet, Ashin Gambira, sa etter at han ble løslatt: – Vi har lidd under så mange krenkelser, at selv de minste rettigheter vi får, blir blåst helt ut av proporsjoner.

– Er de oppriktige?

Stefanusalliansens samarbeidspartner Free Burma Rangers, som hjelper minoritetsfolk på flukt i jungelen, melder at regjeringshæren fortsetter sine angrep i visse etniske områder, til tross for de positive tegnene. En av lederne deres uttaler:

– Her i Karen-delstaten er det ingen reell våpenhvile. Og i Kachin-delstaten er over 40 000 fordrevet etter en stor militæroffensiv. Når hæren tilbyr oss å snakke om våpenhvile, og deretter angriper Kachin-delstaten, hvordan kan vi tro at de er oppriktige?

Free Burma Rangers har likevel sendt et imøtekomende brev til Burmas regjering. De skriver at de ber for regjeringens forsoningsarbeid, og at de gjerne vil bidra konstruktivt i dette arbeidet.

Kilder: BBC, Chinland Guardian, Democratic Voice of Burma, Free Burma Rangers, NRK, NTB.

Estephanus fra Lata Lata overlevde massakren – men mistet datteren

Stefanus, eller Estephanus som det heter på korrekt indonesisk skrivemåte, overlevde den blodige massakren som Lata Lata-befolkningen i Indonesia opplevde den 5. januar 2000.

Tekst og foto: Bjørn A. Wegge

De brutale terroraksjonene som rammet den kristne minoriteten på Molukkene og Sulawesi fra 1999 til 2003, har vi skrevet en hel del om i Ropet fra Øst. Gjennom vår organisasjon og norske givere kan Estephanus og hans familie leve videre i den nyetablerte landsbyen Kaanan i Kolongan på Nord-Sulawesi. Under et besøk i januar fikk jeg være sammen med den hardt rammede Estephanus en hel kveld, i hans nye hjem i landsbyen Kanaan.

Muslimske navn og kidnapping

Jeg har ikke snakket lenge med Estephanus om det dramatiske som skjedde for tolv år siden, før han peker på en fotomontasje på veggen.

– Her ser du Helmi, som vi mistet bare få måneder etter at vi ble fanget av Laskar Jihad. I alt seks kristne familier ble tvunget til å gi fra seg ett av sine barn til den tilreisende «ustadz» Ridwan (muslimsk leder) fra Jakarta som drev en koranskole (madrasah) i den sørlige delen av hovedstaden.

Estephanus tar ned rammen med familiebildene og peker på datteren Helmi.

Bjørn A. Wegge sammen med Estephanus (i midten) og hans lille sønn James (3), kona Jasmina, svigermoren Barbalina og svigerfaren El.

– Etter å ha vært holdt fanget av jihadister og radikalisererte landsbynaboer fikk vi alle, etter omskjærelsesseremonien, muslimske navn. Dette skjedde 1. mars 2000. Jeg fikk navnet Mujahedin Umar. Min kone fikk navne Jenna, sønnen Jedvar (9 år) ble til Muchsin, den nyfødte Juianto ble til Rizal og Helmi (16 år), som ble kidnappet, fikk navnet Firza. Omskjæringen ble foretatt av tilreisende muslimer fra Java og Malaysia.

Helmi til koranskolen

Men det slutter ikke der. Etter noen uker spør «ustadz» Ridwan om noen av familiene frivillig vil gi fra seg barn til hans prestisjetunge koranskole i Jakarta.

– Vi protesterte selvsagt alle sammen, men det gikk ikke mange dagene før vi igjen fikk forespørselen. Og nå var det alvor, skjønte vi alle. Enten ville barna bli kidnappet med brutal hånd, eller så måtte vi gi dem fra oss frivillig. Vi var under kontroll av «hellige krigere» med skarpladde våpen, så det endte med at Ridwan tok med seg seks barn og unge: Helmi 15 år, May 14 år, Hendra (gutt) 18 år, Demling (gutt) 14 år og Ayub (gutt) 14 år. Fem ble plassert i internat, mens Helmi, datteren vår, ble plassert som husslave hos Ridwan.

Så blir all kontakt med familien brutt og forbudt. På den radikale og skrifttro muslimske internatskolen hersker det

Estephanus og venner foran den midlertidige kirkebygningen i Kanaan. Til neste år skal den kombinerte kirken/samfunnshuset stå ferdig. Estephanus fungerer som byggeleder.

streng disiplin. Pugging og resitasjon av tekster på arabisk blir den viktigste aktiviteten ved den skrifttro «madraseren» i bydelen Pasaban. Ingen av de unge får bevege seg utenfor skolens område uten tilsyn.

Fra husarrest til depresjon

Jeg spør om Helmi fortsatt er i fangenskap. Estephanus forteller at hun klarte å rømme i april 2005. Som en av de siste av de kidnappede, klarte hun å flykte fra den permanente husarresten som hun levde i. På mirakuløst vis kom hun seg tilbake til Bitung på Sulawesi, hvor hennes familie fremdeles oppholdt seg som flyktinger i Camp Klabat. På spørsmål om hvordan Helmi har det nå, svarer Estephanus:

– Hun var, som de andre unge, helt hjernevasket. Dessuten hadde hun utviklet en depressiv adferd som gjorde at vi nesten ikke kunne samtale med henne. Hun var kanskje den som var sterkest traumatisert av de seks. Vi sendte henne til en kristen skole i to år, men det syntes å hjelpe lite. Tausheten og tristheten er hennes sterkeste språk i dag.

Liten kontakt

Nå er Helmi rundt 25 år og bor delvis sammen med sine foreldre og delvis hos kristne venner et annet sted på Sulawesi. Vi hadde avtalt at jeg skulle treffe henne. Men hun dukket ikke opp, og Estephanus klarte ikke å spore henne opp ved hjelp av mobiltelefon og venner.

– Jeg fortalte henne om besøket fra Norge og Stefanusalliansen, og ville gjerne at du skulle få treffe henne. Men det ble kanskje for vanskelig, sier Estephanus og henger bildet stille opp på veggen bak seg.

FRA LATA LATA TIL KANAAN

- Den kristne Lata Lata-befolkningen på Bacan-øygruppen i Molukku-havet, Indonesia, ble angrepet av islamistiske krigere i februar 2000.
- Store deler av Lata Lata-landsbyen ble brent ned. Pastorer og menighetsledere ble drept. Nærmere 1 600 mennesker mistet hjemmene sine og nesten 70 ble drept.
- Befolkningen ble tatt til fange og tvangskonvertert til islam i mars 2000. Over tusen mennesker ble holdt i fangenskap i nesten to år.
- De fleste klarte etter hvert å rømme til en naboøy. Derfra fikk de hjelp til å komme til havnebyen Bitung, på Nord-Sulawesi, hvor de havnet i ulike flyktingleirer.
- I 2004 startet den kristne organisasjonen Bless Indonesia Today diakonale prosjekter for flyktingene der. Lata Lata-befolkningen var hardest rammet, og det ble satt inn ekstra hjelp for å gi dem ny start i livet.
- I 2007 startet forflytningen av Lata Lata-familier fra Bitung til et kystnært landbruksområde (Kolongan).
- Per januar 2012 er 72 hus ferdige, og nærmere 500 mennesker har flyttet inn i landsbyen, som har fått navnet Kanaan.
- Totalt skal det bygges 150 hus, til like mange familier. I tillegg bygges det skole, kirke/samfunnshus og helse-senter.
- Gjennom Stefanusalliansen har norske givere betalt nærmere en tredjedel av midlene så langt (ca. 3 mill. kroner).
- Landsbyen skal være ferdig utbygget, og etter planen selvbærende, i 2013.

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

JEMEN

Kidnappede utlendinger – fremdeles et mysterium

Gjennom de siste årene har Ropet fra Øst flere ganger omtalt den tragiske bortføringen av ni kristne utlendinger i Jemen i juni 2009. Ganske snart ble tre av dem funnet drept, mens de seks andre, en tysk familie på fem samt en britisk statsborger, var sporeløst forsvunnet. I mai 2010 kom imidlertid to av barna i den tyske familien, Lydia og Anna Hentschel, som da var 5 og 4 år gamle, til rette via en saudiarabisk militæroperasjon i grenseområdene mot Jemen. Jentene ble returnert til sin familie i Tyskland i mai 2010. Middle East Concern forteller at det fortsatt ikke er spor av de savnede, det tyske ekteparet Johannes og Sabine Hentschel, deres sønn Simon og den britiske statsborgeren Tony. Lydia og Anna bor nå hos slektingene sine i Tyskland, men det er en utfordring for disse å fungere som jentenes foreldre i denne spesielle situasjonen. Kristne i Jemen og andre som kjenner situasjonen godt, håper at det snart skal være mulig å få frem informasjon om hva som har skjedd med de kidnappede, gjennom de

Fra Jemens hovedstad Sanaa. Byen har vært befolket i over to og et halvt tusen år, og den eldste bydelen står på UNESCOs verdensarvliste. (Foto: Ferdinand Reus)

politiske endringene i landet. De ber fortsatt om forbønn for de savnede og at Jemen må få en ledelse som har respekt for alle etniske og religiøse grupper.

SOMALIA

Somalisk kristen pisket i offentlighet

Den somaliske 28-åringen Sofia Osman, fra byen Janale, ble fengslet av islamske ekstremister i november i fjor. Den 22. desember måtte hun paradere foran en ropende menneskemengde og ble offentlig pisket, for å ha sluttet seg til en utenlandsk religion. Piskingen var ment som en markering av hennes frigivelse. Hun fikk 40 piskeslag, mens tilskuerne fortsatte å hyle og skrike. Et øyenvitne sa til Compass Direct at Sofia ennå ikke hadde fortalt om hvilke andre ydmykelser hun hadde måttet tåle, mens hun var i forvaring hos ekstremistene. Øyenvitnet fortalte

videre at hun ble etterlatt blødende. «Jeg så at hun besvimte og trodde at hun var død, men hun kom snart til bevissthet, og familien tok henne med seg hjem.» Piskingen foregikk foran hundrevis av tilskuere, etter at Sofia Osman ble frigitt fra sitt månedslange opphold i al-Shabaab-leiren. Mens hun senere ble tatt hånd om av familien, ønsket hun ikke å snakke med noen og virket forvirret. En kilde som står nær familien, oppfordrer: «Be om at hun snart skal komme seg igjen!»

INDIA

Hilsen fra samarbeidspartnere

Stefanusalliansen mottar jevnlig hilsener fra samarbeidspartner Christ's Disciples' Fellowship (CDF) i India. I nyttårshilsenen til norske venner forteller de at deres medarbeidere hadde fantastiske nyheter, da de kom til årets siste arbeidsmøte. 55 år gamle Dangi Mandi var blitt helbredet fra en smertefull betennelse i ørene på et møte i Tasharbani-kirken. En 23 år gammel kvinne ved navn Joba Hansda ble fullstendig kvitt et plagsomt utslett på kroppen da hun ble bedt for. Og 53 år gamle Guru Charan Membrom, som led av koldbrann, ble også fullstendig helbredet gjennom forbønn. De forteller også fra julefeiringen på skolene til CDF. Der ble evangeliet presentert for elever og foreldre, og barna underholdt med sang, dans og drama. Lederen for CDF, Prasanta Dey, forteller at de er takknemlige for alt godt som har skjedd i 2011. På bildet ser vi Prasanta (bak til venstre) sammen med barn og lærere ved en av CDFs skoler.

(Foto: Stefanusalliansen/Wegge)

TV-stasjonen SAT-7 (som sender kristne TV-programmer til Midtøsten og Nord-Afrika) melder at myndighetene i Iran igjen har gått i gang med å konfiskere eller ødelegge parabolantennene og satellitmottakere. De beslaglegger også datamaskiner, telefoner og annet utstyr som brukes til å kommunisere fritt med omverdenen. Denne nye runden med å slå ned på bruken av den slags medier påvirker det åndelige livet til SAT-7 sine seere i Iran. Ønsket mange har om å få utvikle sin tro, er blitt alvorlig hemmet ved at myndighetene kutter telefonlinjer og blokkerer internettsider og SMS-trafikk. En fra staben i SAT-7 fortel-

ler om «satellittpolitiet», som går inn i leilighetskomplekser for å fjerne eller ødelegge alle parabolantennene og truer beboerne til ikke å installere nye. SAT-7 er spesielt bekymret for seere som er forvirret og opprørt over å ha mistet kontakten med dem. En seer har fortalt dem: «Jeg innser at Kristus er den jeg vil følge – men jeg har lite greie på dette. Jeg pleide å følge programmene på deres kanal, men nå har regjeringen konfiskert våre parabolantennene, og jeg har ikke vært i stand til å se kanalen deres på en måned.» Deretter spurte han etter en bibel og «annet godt materiell».

I begynnelsen av januar reiste leder for internasjonal avdeling Ingvar Isene og menneskerettighetsrådgiver Kristin Storaker til Egypt. Der opplevde de koptisk jul. Den koptisk-ortodokse kirken følger den julianske kalenderen, og deres julaften faller derfor på den 6. januar og ikke på vår velkjente 24. desember. Tross to ukers forsinkelse i våre vestlige øyne, var fokuset det samme: Jesu fødsel. Kristin sier:

– Ekstra spesielt var det å feire Jesu fødsel i omgivelser han selv har oppholdt seg i. Ifølge den koptiske kirken tilbrakte Jesus en del av sin barndom i landsbyen El-Qussia, midt i Egypt. Jesus, Maria og Josef oppholdt seg i en hule

«Den hellige familie» under flukten til Egypt er et yndet motiv i koptisk ikonografi. Dette ikonet er malt av den anerkjente egyptiske kunstneren Magdy William.

i det som i dag kalles Al-Muharraq-klosteret i seks måneder, etter å ha flyktet fra kong Herodes.

Kristin forteller at den lille kirken på bildet er bygget over hulen Jesus bodde i, og antas å være et av verdens eldste kirkesteder. Selve hulen er bak døren på bildet. Ifølge koptisk tradisjon er Al-Muharraq stedet som det refereres til i Jesaja 19, hvor det profeteres om «et alter for Herren midt i Egypt» og at det egyptiske folk skal vende om til Herren.

Nigeria på bristepunktet

Klarer de brutale ekstremistene fra Boko Haram å rive i stykker Afrikas mest folkerike nasjon?

Tekst: Gisle Skeie

Foto: Scanpix/Afolabi Sotunde

Det har vært en ny periode med gjentatte drap på kristne i Nigeria. Men de militante islamistene i Boko Haram ser også det store flertallet av Nigerias muslimer som sine fiender – i likhet med regjering, politi og myndigheter.

Blodig juledag

Den siste voldsbølgen begynte på første juledag, da en kraftig bombe eksploderte ved den katolske Sankta Theresa-kirken i Madula, like utenfor Nigerias hovedstad Abuja. Bomben tok omkring 40 menneskeliv, og svært mange ble såret. Få timer senere ble en politimann drept i byen Jos, sentralt i landet, også denne gang etter en kirke-bombe.

Kort tid etter gikk det av nok en bombe ved en kirke, nå i den nordøstlige byen Gadaka. Det ble ikke meldt om dødsopfre, men mange ble såret. I tillegg ble tre politimenn drept, i en selvmordsaksjon mot en kamuflert politistasjon, i byen Damaturu.

Den 3. januar publiserte Boko Haram et ultimatum i en avis, der de truet med å angripe kristne som ikke forlot det hovedsakelig muslimske Nord-Nigeria i løpet av tre dager. Dette førte imidlertid ikke til noen masseflukt av kristne. Men i løpet av den neste uken tok Boko Haram livet av flere titalls mennesker, i flere delstater.

Gombe, 5. januar

Væpnede menn fra den ekstreme islamistgruppen Boko Haram angrep 5. januar en kirke og drepte elleve personer. «Deeper Life Bible Church» ligger i byen Gombe, i delstaten med samme navn. Angriperne kom ut fra en moské, som er blitt bygget rett ved siden av kirken, og skjøt mot kirkegjengere som deltok på et ukentlig bønnemøte. Pastor Johnson Jauro sa:

– Angriperne skjøt vilt rundt seg, gjennom kirkens vinduer, og mange mennesker ble drept. Blant dem var min kone.

En annen kirkegjenger, Silas Ugboeze, døde på sykehuset to dager etter angrepet. Også sønnen Gideon ble drept. Datteren Victoria og en annen sønn, Daniel, ble skutt – men overlevde.

På sykehuset, to dager senere, snakket en reporter fra Compass Direct med flere av de sårede fra menigheten. Der møtte reporteren Silas Ugboezes enke. Hun var overveldet av sorg og klarte bare å si:

– Gud, hvor er du? Denne byrden er for mye for meg å bære.

Yola, 5. januar

Samme dag ble elleve mennesker drept, og mange flere skadet, i et angrep mot «Christ Apostolic Church» i byen Yola i delstaten Adamawa.

– Det var blod over hele kirkesalen, det var et fryktelig trist syn, sa en lokal journalist.

Pastor Alfred Anoris beskrev hvordan islamistene angrep kirken. – Jeg tror det kan ha vært seks væpnede menn, de stormet kirken og drepte først tre personer utenfor porten og deretter åtte personer inne på selve gudstjenesten, blant dem pastor Joshua Olaniyi. Mennene hadde tildekkede ansikter. Handlingen ble gjennomført med profesjonelle drapsmenns presisjon.

Ochenna Ike er opprinnelig fra det sørøstlige Nigeria, men har lenge bodd i Yola, hvor handelsvirksomheten hans har blomstret i flere år. Men da de elleve kirkegjengerne ble drept, besluttet Ike at det var på tide å reise hjem til sør.

– Jeg ser ingen annen mulighet enn å pakke og dra tilbake til landsbyen min, sa han til BBCs reporter.

Tony Ologbosere, en kristen ingeniør som har arbeidet i Yola i 30 år, vil derimot ikke reise sin vei. Han ba dem som flykter om å ombestemme seg.

– Det er her jeg har familien min, dette er mitt hjem, og jeg har ikke problemer med noen.

Mubi, 6. januar

Fredag 6. januar ble tolv personer drept da væpnede menn, angivelig fra Boko Haram, skjøt mot en gruppe kristne kjøpmenn. De hadde møttes for å be, før de åpnet sine butikker i byen Mubi i delstaten Adamawa. Angriperne skjøt etterpå mot en annen gruppe kristne som befant seg i byens rådhus. I dette angrepet ble mellom ti og tyve personer drept.

Første juledag, 25. desember 2011, ble den katolske St. Theresa-kirken i Madula (i Abuja-delstaten) utsatt for et kraftig bombeangrep. Rundt 40 mennesker døde. Boko Haram var raskt ute med å ta på seg ansvaret.

Dagen etter, den 7. januar, drepte Boko Haram-medlemmer to kristne studenter ved Universitetet i Maiduguri, i delstaten Borno.

Hevnangrep

Etter drapene på kristne i nord har det vært rapportert om flere hevnangrep mot muslimer i sør. Muslimske Tanimu Abu arbeidet i den oljerike Niger-delstaten, før han flyttet lenger sør. Men i januar flyktet han hjem til nord, etter at ungdommer angrep en moské. Og den 10. januar ble fem personer drept i et annet moskéangrep, i delstaten Edo, i et hevnangrep fra kristne ungdommer.

Boko Haram

Nigerias 160 millioner innbyggere er omtrent likt fordelt mellom en hovedsakelig muslimsk befolkning i nord og en kristen (og animistisk) befolkning i sør. Nigeria har de siste årene opplevd en økning i etnisk og sekterisk vold, og regjeringen erklærte i januar unntakstilstand i flere delstater i nord. I disse urolige områdene har man opplevd tilbakevendende voldsbølger gjennom flere år.

Svært ofte har de militante islamistene i Boko Haram-bevegelsen stått bak. Boko Haram betyr «vestlig utdanning er helligbrøde», og de vil innføre strenge sharia-lover i Nigeria.

Vil forsvare seg

Ayo Oritsejafor, leder av «Christian Association of Nigeria», fortalte at kristne ledere ville finne måter å forsvare seg på. Han mener volden minner om «systematisk etnisk og religiøs rensing».

– Vi har en legitim rett til å forsvare oss. Vi vil gjøre det som kreves, sa han.

Både muslimer og kristne i Nigeria tar sin religion svært alvorlig. I en BBC-undersøkelse fra 2004 var Nigeria det mest religiøse landet i verden, der 90 prosent av befolk-

ningen tror på Gud, ber regelmessig og sier at de er villige til å dø for sin tro.

Protester fører sammen?

I januar satte president Jonathan Goodluck for første gang ord på det mange har antydnet, nemlig at Boko Haram har infiltrert regjeringen hans. Og flere har trukket linjer fra dagens alvorlige situasjon til borgerkrigen som brøt ut i 1967 og kostet en million menneskeliv. Den nigerianske universitetsprofessoren Kyari Mohammed innrømmer at dagens situasjon viser en «svært farlig trend». – Boko Haram slåss både mot regjeringen og mot det store flertallet av moderate muslimer i det nordlige Nigeria. Hovedproblemet er den manglende forståelse av situasjonen, særlig fra regjeringens side. Det som kan forene landet nå, er den felles økonomiske utfordringen hele nasjonen står overfor.

Professoren sikter til den nasjonale storstreiken i januar. Da besluttet regjeringen å fjerne ordningen med subsidiert drivstoff til landets innbyggere, noe som førte til kraftig prisstigning. Kristne og muslimer, nord og sør, marsjerte side om side i streiken. I enkelte byer dannet de kristne menneskelige skjold mens muslimene ba, og muslimene gjorde det samme for de kristne.

Prosjekt i Nigeria?

Medarbeidere fra Stefanusalliansen reiser i vår til Nigeria, med tanke på å finne lokale samarbeidspartnere i landet. Generalsekretær Bjørn A. Wegge sier:

– Vi ønsker å finne en kanal for hjelp fra Norge til utsatte kristne nigerianere. Utviklingen går fra vondt til verre i landet. Vi forstår at det er begrenset hva vi kan utrette, men mye avhenger av at vi finner solide partnere og konkrete prosjekter å støtte.

Kilder: BBC, Compass Direct, NTB, Reuters, Stefanusalliansen

Et godt innsamlingsår – takket være dere!

Stefanusalliansen økte de ordinære gaveinntektene med 6,8 prosent fra 2010 til 2011.

Organisasjonen hadde 19,9 millioner kroner i ordinære gaveinntekter i fjor. Inkludert ekstraordinære gaver, blant annet testamentariske gaver, blir økningen fra 2010 på 2,7 millioner kroner (14,3 prosent). Totalt samlet Stefanusalliansen inn 21,78 millioner kroner i 2011. Det gjør fjoråret til det beste året i organisasjonens historie. Gaveinntektene i desember 2011 var faktisk lavere enn året før, men gaveinngangen gjennom hele 2011 har vært jevnt høyere.

Mer fra menighetene

Assisterende generalsekretær Jon-Geir Dittmann (bildet) er spesielt glad for at man greier å opprettholde antallet faste givere, og at inntektene fra den faste givertjenesten øker. Også kirkeofringer, kollekter og menighetsprosjekter, både i og utenfor Den norske kirke, øker.

– Jeg tror vi høster frukter av en langsiktig satsing. Dessuten er det et økende mediefokus på utsatte kristne i mange land, blant annet i Midtøsten. Vi er mye ute i menighetene, og i forbindelse med «Søndag for de forfulgte» registrerer vi økende etterspørsel etter materiell og besøk.

Der behovet er størst

– Vi har ikke tatt stilling til hvor de økte inntektene skal benyttes ennå. Men nå har vi handlingsrom til å gjøre mer der behovet er størst. Og i år skal Stefanusalliansen forsøke å starte prosjekter i Pakistan og Nigeria. Det blir ikke noe problem å bruke de økte inntektene til gode og riktige formål, sier Dittmann.

(Tekst: KPK/Magasinet Stefanus. Foto: Ellen L. Gossner)

En stor og hjertelig takk til hver enkelt av dere som har gitt til Stefanusalliansens arbeid for de forfulgte i 2011 – vi håper dere er med oss inn i nye, viktige oppgaver og spennende utfordringer i 2012!

Hilsen fra Tyrkia-farere

Vår studietur med Stefanusalliansen (Norsk Misjon i Øst) til Tyrkia, «i Paulus' fotspor», ble uforglemmelig. Det var flott reisefølge og gode guider. De bibelske steder vi besøkte, ble levende for oss. Det som før var steder i Bibelen, er blitt virkelige for oss, selv om de nå er i ruiner og vitner om et Tyrkia som en gang var kristent.

Apostelen Filips grav i Hierapolis gjorde et sterkt inntrykk. Svært interessant var det også å besøke Pamukkale (bomullsberget), byene Laodikea, Collosæ, Efesos, Smyrna, Antalya, og Alanya med sjømannskirken, og ikke minst det moderne Istanbul med museet Hagia Sofia og de mange historiske minnesmerker.

Det gir en mange tanker å reise i Tyrkia. Her vandret Paulus, og han sendte menighetene – som vokste raskt – sine brev, for at folket skulle bli grunnfestet i kristentroen.

Hovedhensikten med turen var å få møte kristne, som virkelig kjemper for sin tro og som bærer store personlige kostnader. Det er godt å ha Stefanusalliansen som setter disse menneskene i fokus og hjelper dem. La oss gi Stefanusalliansen mulighet til å bidra både økonomisk og med kjærlighetens varme.

Med hilsen fra to som har kjent til organisasjonen fra broder Andreas' dager, da den het Misjon bak Jernteppet.

Ingrid og Brian Gundersen

Vaffelpyramider for Stefanusbarna

Fra Tårnenglene i Skien menighet har vi fått denne hyggelige og inspirerende meldingen:

Skien menighet har valgt Stefanusalliansen som sin partner for å hjelpe de fattigste blant oss. Dette har vært en inspirasjon i menighetens misjonsarbeid, både for små og store.

Denne høsten har søndagsskolen i Skien menighet, Tårnenglene, igjen hatt fokus rettet mot Stefanusbarna og Mamma Maggies arbeid på «søppelfjellet» i Egypt. Vi jobbet fram mot misjonsgudstjenesten, andre søndag i advent, og laget små «vaffelpyramider» til inntekt for arbeidet. Konfirmantene laget også hver sin pyramide, og det samme gjorde elleveåringene som overnattet i kirken under «Lys våken»-arrangementet. Slik ble barna og de unge kjent med arbeidet i Egypt, samtidig som vi laget godt over hundre bilder til sammen.

Under misjonsgudstjenesten ble arbeidet presentert med ord og bilder, før menigheten gav sitt økonomiske bidrag. Alle som deltok fikk et pyramidebilde til å henge opp – og en brosjyre, slik at de kunne huske barna på «søppelfjellet» også når de kom hjem.

Hvorfor vafler? Jo, når vi snur et vaffelhjerte på hodet og klipper vekk litt av den nederste kanten, så ser alle at det ligner en pyramide! Når vi så klistrer dem på ark med lim og sand, skjønner alle koblingen til arbeidet i Egypt. Man må bare huske mye mel og salt i vaffelrøra, så vaflene ikke mugner på arket, og klippe dem til og la dem tørke godt i forveien.

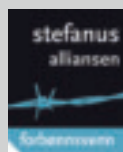

Etterpå kunne vi sende 6 800 kroner til arbeidet blant Stefanusbarna. Neste gang planlegger vi å lage resirkulert pynt til kirkerommet og lære av våre søsken på «søppelfjellet». Vi kan også lage mange fine lysestaker av blikkbokser vi ellers ville ha kastet.

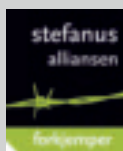
Vennlig hilsen Trygve Wikstøl, leder for Tårnenglene

BLI MED – SAMMEN FOR DE FORFULGTE!

BE!

Be for mennesker, kirker, land og prosjekter. Du kan få aktuelle bønneemner på e-post (ukentlig) eller i Magasinet Stefanus.

GI!

Forkjemper er navnet på vår faste givertjeneste. Faste gaver gir økt forutsigbarhet og lave administrasjonskostnader. Les mer: www.forkjemper.no

PROTESTER!

Bli en av våre 6000 appellvenner! Én aksjon i måneden. Du kan få aksjonene tilsendt som e-post, brevpost eller sms (send sms: ROP til 2377).

LES!

Magasinet Stefanus gir god informasjon. Syv utgaver i året. Abonnementet er gratis. Du kan også få nyhetsbrev på e-post hver tredje uke.

Påmelding/mer info:

www.stefanus.no • post@stefanus.no • Tlf.: 23 40 88 00

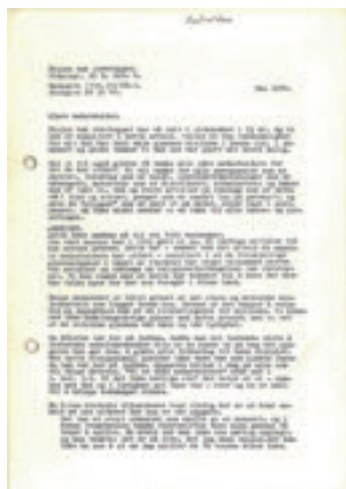
Ropet fra Øst → Magasinet Stefanus

Da Norsk Misjon i Øst skiftet navn til Stefanusalliansen, ønsket vi også å finne nytt navn til bladet vårt. Vi lette etter et navn som var både enkelt, selvforklarende og – først og fremst – kunne knytte bladet tett til organisasjonens nye navn.

Bladet du holder i hånden, er altså den aller første utgaven av Magasinet Stefanus. Men bladets historie strekker seg helt tilbake til 1970. Målet har vært det samme hele tiden –

å fortelle om den forfulgte kirke slik at leserne blir både informert, utfordret og inspirert. Det skal vi fortsette med.

Hilsen redaksjonen ved Gisle Skeie (redaktør)

1970: Misjon bak Jernteppet's første «blad» var et såkalt «sirkulærskriv».

1971: Det første trykte bladet gikk under navnet Misjons-nytt.

1971: Navnet Ropet fra Øst kom tidlig på plass.

1986: Etter hvert kom også fargene.

1998: Med jevne mellomrom ble designet endret.

2010: Slik har det sett ut de siste årene.

2012: Det aller første Magasinet Stefanus.